

நிறைவேற்றுத்துறையினரின் பிழையான நிர்வாகச் செயற்பாடுகள் மீதான கட்டுப்பாடுகள்

கனக நமநாதன் LL.B (Col. Uni)

நிர்வாகச் சட்டத்தின் நோக்கம் அரசு நிர்வாகிகளும் உள்ளூராட்சி சபைகளினதும் பொது மக்களுக்கு இழைக்கப்படும் நீதியற்ற செய்கைகளுக்குப் பரிகாரம் காண்பதாகும். இந்த நோக்கங்களை நிறைவேற்றும் போது நாட்டினது நிர்வாகம் போதியளவு திறம்பட நடாத்தப்படுவதை கெடுத்துக் கொள்ளாதவாறும் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது.

ஆகவே முதலில் நாம் மக்களுக்கு நிர்வாகத்துறையினால் பாதகங்கள் ஏற்படக் கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் எவை என்பதை அடையாளம் கண்டு அவற்றிற்கு பரிகாரம் காணக்கூடிய வழிவகைகள் எவை என்பதையும் கண்டறியவேண்டியுள்ளது. தனிமனிதன் பாதிப்புக்குள்ளாகும் சந்தர்ப்பங்களுக்கு பின்வரும் உதாரணங்களைக் கூறிக்கொள்ளலாம்.

ஒரு தனிமனிதன் அரசாங்க உதவி கோரிச் செய்த விண்ணப்பம் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கலாம். அவன் சில தேவைகளுக்கு அனுமதி கோரி அவ் அனுமதி மறுக்கப்பட்டிருக்கலாம். ஒரு தொழிலை நடாத்த உரிமம் தருமாறு கோரி அந்த உரிமம் மறுக்கப்பட்டிருக்கலாம். அவனது சொத்து, சுதந்திரம் ஆகியவற்றைப் பாதிக்கக்கூடிய காரணங்கள் நடைபெற்றிருக்கலாம். உதாரணமாக பதவி விலக்கப்பட்டிருக்கலாம். அவனுடைய காணி பழிவாங்கும் நோக்கத்துடன் சுவீகரிக்கப்பட்டிருக்கலாம். அவனுடைய வாக்குரிமை மறுக்கப்பட்டிருக்கலாம். இவ்வாறு ஏராளமான சந்தர்ப்பங்களில் ஒருவருக்கு பரிகாரம் வழங்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படக் கூடும்.

பரிகாரம் காணக்கூடிய வழிவகைகள்

பரிகாரங்கள் நாட்டுக்கு நாடு வேறுபட்டதாக இருக்கும். பிரான்ஸ், ஜேர்மனி போன்ற நாடுகளில் நிர்வாகச் சட்டத்தின் கீழ் நீதி வழங்கக் கூடிய படிமுறையில் அமைந்த நீதிமன்றங்கள் இயங்குகின்றன. தவறான நிர்வாகச் செயற்பாட்டினால் பாதிக்கப்பட்ட பிரஜை ஒருவர் கீழ் மட்டத்திலுள்ள நிர்வாக நீதிமன்றத்திடம் முறைப்பாடு செய்து படிப்படியாக மேல் நீதிமன்றங்களுக்குச் செல்லக்கூடிய படிமுறையான வழிவகைகள் உண்டு. அவற்றை மட்டும் பிரயோகித்து செயற்படக் கூடிய சட்டங்களும் சட்ட அறிஞர்களும் சட்டவாளர்களும் நீதவான்களும் இருக்கின்றனர். பொது மக்களுக்கு இந்தத்தனி நிர்வாக நீதிமன்ற ஏற்பாடு மிகவும் பிரயோசனம் உள்ளதாக எழுத்தாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

ஆனால் இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, இலங்கை, இந்தியா போன்ற பொதுச்சட்டத்தின் செல்வாக்கு உட்பட்ட நாடுகளில் நிர்வாகத் தவறுகளை விளங்கக்கூடிய தனி நீதிமன்றங்கள் இல்லை. பொதுவான நீதிமன்றங்களே இந்த நிர்வாக துஷ்பிரயோகங்களை விளங்கி பரிகாரம் காண உள்ளன. நீதிமன்றங்கள் மட்டுமன்றி வேறும் பல ஸ்தாபனங்கள் பொது மக்களுக்கு ஏற்படும் மேற்கூறப்பட்ட அநீதிகளுக்கு நிர்வாகத்துறையினருக்கு எதிராக நடவடிக்கைகள் எடுக்கக்கூடியதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அவையாவன

1. ஆலாட்சி அதிகாரி (Ombudsman)
2. பாராளுமன்றம் (Parliament)
3. நியாயஸ்தலம் (Tribunes)
4. விசாரணைக்குழுக்கள் (Commissar Of Inquiry)

ஆலாட்சி அதிகாரி (Ombudsman)

அரசாங்க அதிகாரத்தின் பரப்பளவுகள் விரிவடைந்து கொண்டு போகும் போது நிர்வாக அதிகாரிகளின் பரப்பளவும் அதிகரிக்கின்றது. இதன் காரணமாக அதிகார துஷ்பிரயோகங்களும் கூடுதலாகின்றன. அப்படியான குறைபாடுகள் கீழ் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன. அவையாவன நடத்தை தரக்குறைவு, கவனயீனம், திறமையீனம், பாரபட்சம், துன்புறுத்தல், தாமதம், பதில் வழங்க தவறுதல் போன்றன. இக் குறைபாடுகளின் காரணமாக மக்கள் மத்தியில் வெறுப்புணர்வும் புரட்சியுணர்வும் ஏற்பட வழிவகுக்கின்றன.

எமது அரசியல் அமைப்பின் 156ம் பிரிவினால் ஆலாட்சி அதிகாரி ஒருவரை நியமனம் செய்யும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன.

இச் சட்டத்தின் கீழ் சனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படும் ஆலாட்சி அதிகாரி 68 வயது வரையும் கடமையாற்றலாம். ஏனைய சுதந்திரப்பதவிகளைப் போல இவர் பதவியும் எந்த அமைச்சின் நிர்வாகத்தின் கீழும் வருவதில்லை.

இவர்களுக்குரிய சம்பளமானது திரட்டு நிதியில் இருந்து கொடுக்கப்படுவதோடு உள பலவீனம், உடல் பலவீனம் போன்ற காரணங்களினால் சனாதிபதி இவரை பதவியிலிருந்து நீக்கலாம்.

பாராளுமன்றத்தின் தீர்மானத்தின் மூலமும் சனாதிபதியால் அகற்றப்படலாம்.

இவருக்கு கொடுக்கப்படும் முறைப்பாடுகள் யாவும் மக்கள் பிரதிநிதிகள் மூலமாகவே கொடுக்க வேண்டும். மக்கள் பிரதிநிதி அதை பாராளுமன்ற குறைகேள் குழுவுக்கு (Petition committee) சமர்ப்பிக்க அதில் அவர்கள் விசாரிக்கப்படவேண்டிய அம்சங்கள் உண்டெனக் கருதினால் அதை ஆலாட்சி அதிகாரிக்கு அனுப்பி வைப்பார்கள்.

பல திணைக்களங்களும் நபர்களும் இவரின் விசாரணைக்கு உட்படமாட்டார்கள்.

அவையாவன மக்கள் பாதுகாப்பு சட்டத்தின் கீழ் செயற்படுபவை, சட்டமா அதிபரினால் செயற்படுபவை, படையினர், பொலிஸ், நீதிமன்றங்கள், பகிரங்க ஊழியர்களின் நியமனம், அவர்களின் பதவி நீக்கம், இடமாற்றம் சம்பந்தமானவை, கணக்காளர் நாயகம், தேர்தல்கள் ஆணையாளர் ஆகியவைகள். மேலும் சட்டப்படி பகிரங்க ஊழியர் என்ற பதம் பின்வருபவர்களை அடக்காது.

சனாதிபதி, அமைச்சர்கள், பிரதி அமைச்சர்கள், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள், பாராளுமன்றத்தின் பிரதம செயலாளர்கள், நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு அங்கத்தவர்கள், பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு அங்கத்தவர்கள், சனாதிபதியின் காரியாலய உத்தியோகத்தோர் போன்றோர். எனவே இவர்களுக்கு எதிரான முறைப்பாடுகளை ஆலாட்சி அதிகாரியால் விசாரிக்க முடியாது.

ஒரு முறைப்பாடு கிடைத்தவுடன் அத்திணைக்களத்தின் தலைவருக்கு அறிவித்தல் கொடுக்கப்படும். புலன் விசாரணை பகிரங்கமற்ற முறையிலேயே செய்யப்படும், எதிரிக்கு எந்த விதமான அறிவித்தலும் கொடுக்கப்படமாட்டாது. விசாரணை முடிந்தபின் எதிரிக்கு எதிராக ஏதாவது குற்றச்சாட்டுக்கள் அறிக்கை செய்யப்படவிருந்தால் மாத்திரம் எதிரிக்கு குற்றச்சாட்டுக்கள் அறிவிக்கப்படும். அதன்பின் அவர் தனது சார்பான விளக்கத்தை கொடுக்கலாம். வேறு எவராலும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்த முடியாது. அதன் பின் குற்றச்சாட்டில் உண்மை உள்ளது எனக்கண்டால் பாராளுமன்ற குறைகேள் குழுவுக்கு ஆலாட்சி அதிகாரி அறிக்கை செய்வார். அவ்வறிக்கையின் பின் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு பாராளுமன்றம் விரும்பும் நடவடிக்கை எடுக்கலாம். ஆகவே ஆலாட்சி அதிகாரிக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கும் அதிகாரத்தின் பரப்பளவும் அது செயற்பட வேண்டிய நடைமுறையும் அதற்கு விதிவிலக்களிக்கப்பட்டுள்ள சந்தர்ப்பங்களையும் பார்க்கும் போது நாம் ஆரம்பத்தில் கூறிய குறைபாடுகளை நிவர்த்தி செய்ய உகந்ததாக இப்பதவி அமையவில்லை என்பதை அவதானிக்கக்கூடியதாக உள்ளது. பாராளுமன்றத்தில் நேர் அவகாசம் கிடையாது என்ற காரணத்தால் எத்தனையோ திணைக்களங்களுக்கும் அமைச்சுக்களுக்கும் கையளிக்கப்பட்டுள்ளது. அப்படி இருக்கும் போது இந்த அற்ப முறைப்பாடுகளை கடைசியாக தீர்மானிக்கும் சபை பாராளுமன்றமாக அமைந்துள்ளது என்பது விமர்சனத்திற்குரிய ஒன்றாக அமைந்துள்ளது.

பாராளுமன்றம்

இங்கு பொதுவாக

1. பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்களுக்கு முறைப்பாடு செய்தல்
2. பாராளுமன்ற அங்கத்தவர் மூலமாக கேள்வி எழுப்புதல்
3. வரவு செலவு விவாதம் மூலம் பரிகாரம் காணல்
4. அரசு கொள்கை விவாதத்தின் போது கண்டனம் தெரிவித்தல்
5. நம்பிக்கை இல்லா பிரேரணையைக் கொண்டு வருதல்

6. அமைச்சர்களுக்கு மேன்முறையீடு செய்தல்

போன்ற வழிகளில் ஒரு தனிமனிதன் நிர்வாகத் துறையினரால் இழைக்கப்பட்ட அநீதிக்கு பரிகாரம் காணப்படலாம். இந்த முறையில் பலவிதமான குறைபாடுகளைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. சம்மந்தப்பட்ட பிரதேசத்திலுள்ள பாராளுமன்ற உறுப்பினரது ஆதரவாளராக இருத்தல் வேண்டும். அப்படி இருந்தாலும் அந்தப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் எதிர்க்கட்சியைச் சேர்ந்தவராக இருப்பின் பரிகாரங்களை எதிர்பார்க்க முடியாது. மேலும் அரசு உறுப்பினராக இருந்தாலும் கூட அமைச்சரவைத் தீர்மானம், அரசு கொள்கை என்பவற்றுக்கெதிராக பரிகாரம் கிடைப்பது சிரமம். பாராளுமன்றத்தில் விவாதிக்கலாம், கேள்வி எழுப்பலாம், கண்டிக்கலாம் ஆனால் பாதிக்கப்பட்டவருக்கு பரிகாரம் எடுக்கக்கூடிய நடவடிக்கை முறைகள் எதுவும் பாராளுமன்றத்தால் செய்யக்கூடியதாக இல்லை. சிலவேளைகளில் மட்டும் செல்வாக்குள்ளவர்கள் முறைப்பாட்டை விசாரிப்பதற்கு உயர்மட்ட விசாரணைக்குமுனைவது நியமிக்கப் பண்ணுவதில் வெற்றி காண முடிகின்றது. ஆனால் இவை சாதாரண மனிதனுக்கு அப்பாற்பட்டவையாகவே இருக்கும்.

நியாயஸ்தலம்

இலங்கையில் நியாயஸ்தலங்கள் பல செயற்பட்டு வருகின்றன. இவை தொழில் பிணக்கு சம்மந்தமாகவும் தொழிலாளர்கள் வேலை இடை நிறுத்தம், பதவி நீக்கம் போன்ற காரணிகள் பற்றிய விசாரணைகளுக்கும் நஷ்டஈடு போன்ற பரிகாரங்களை வழங்கவும் இயங்குகின்றன.

விசாரணைக்குழுக்கள்

இவை அமைச்சரினால் அமைச்சர் செயலாளர்களினால், திணைக்களத் தலைவர்களினால், உள்ளூராட்சி சபைகளினால் தேவைக்கேற்றவாறு ஒரு நிர்வாகப் பிரச்சினையை விசாரணைசெய்து அதன் முடிவுகளை விசாரணைக்குத்தரவிட்ட நிர்வாகிகளுக்கு அறிக்கை சமர்ப்பிக்க நியமிக்கப்படும் குழுக்களாகும்.

பொது நீதிமன்ற பரிகாரங்கள்

இன்றைய நீதித்துறைச் செயற்பாட்டின் மூலம் எமது நாட்டில் தனி மனிதன் ஒருவன் நிறைவேற்றுத்துறையினருக்கு எதிராக ஓரளவுக்கேனும் பரிகாரத்தைப் பெறக்கூடிய வகையில் நீதிமன்றங்களே முக்கியம் வாய்ந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. எனினும் எமது அரசியல் அமைப்பிலோ அல்லது மரபு மூலமாகவோ நீதிமன்றத்துக்குத் திறந்த அதிகாரங்கள் எதுவும் வழங்கப்படவில்லை பல மட்டுப்பாடுகளுக்கிடையே நீதிமன்றம் மூலம் பரிகாரம் காண முடிகின்றது. நீதிமன்றத்தில் பரிகாரம் காண்பதற்கு பல விதமான வழிகள் இருக்கின்றன.

1. சாதாரண வழக்குத்தாக்கல் (Regular action)

உரிமையொன்றிருந்தால் பரிகாரம் ஒன்றுண்டு (Where there is a right, There is a remedy). இந்த முதுமொழியின் அடிப்படையில் சாதாரண வழக்கிடலாம். ஆனால் அதற்குக் குடியியல் நடவடிக்கைக் கோவை அல்லது குற்றவியல் நடவடிக்கைக் கோவை ஆகியவற்றில் கூறப்பட்ட ஏதாவது ஒரு பிரிவின் கீழேயே வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்படலாம். அதாவது அங்கீகரிக்கப்பட்ட வழக்கெழு காரணம் (Course Of Action) இருக்க வேண்டும். வழக்கெழு காரணம் ஒன்றிருந்தால் சாதாரண வழக்கு பின்பு அத்தீர்ப்பின் அடிப்படையிலான மேன்முறையீடுகள் என்பனவும் இருக்கும்.

2. நியதிச்சட்ட மேன்முறையீடுகள் (Statutory Appeals)

இம் மேன்முறையீடுகள் விசேட ஏற்பாடுகளாகச் சில நியதிச் சட்டங்களில் கூறப்பட்டிருக்கும். அதாவது சில நியதிச்சட்டங்களில் ஒரு நிறைவேற்று அதிகாரி எடுக்கும் தீர்மானத்துக்கு எதிராக நேரடியாக ஒரு குறிப்பிட்ட நீதிமன்றத்தில் மேன்முறையீடு செய்யலாம் எனக் கூறப்பட்டிருக்கும். உதாரணமாக காணி அபிவிருத்திச் சட்டத்தின் கீழ் உத்தரவுப் பத்திரத்தை இரத்துச் செய்யப்படும் தீர்மானத்துக்கு எதிராக மேன்முறையீடு செய்வதைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது, இங்கிலாந்திலும் வீடமைப்புக் கட்டளைச் சட்டத்தின் படி (Housing Act) ஒரு குறிப்பிட்ட சபையின் தீர்மானத்துக்கு எதிராக கௌன்ரி நீதிமன்றத்துக்கு (County court) மேன்முறையீடு செய்ய அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது.

3. மீளாய்வு செய்யும் நியாயாதிக்கம் (Supervisory Jurisdiction)

மேற்பார்வு செய்யும் உரிமையைக் கொண்டு நீதிமன்றங்கள் தமக்குக் கீழேயுள்ள ஏனைய நீதிமன்றங்களினதும் நிர்வாக சபைகளினதும் நிர்வாக நபர்களினதும் செயற்பாடுகளை மீளாய்வு செய்கின்றன. இந்த மேற்பார்வை அதிகாரம் நேரடியாக அரசியல் அமைப்பினால் வழங்கப்படவில்லை. ஆனால் காலங்காலமாக இக்கடமை மேல் நீதிமன்றங்களுக்குள்ளதென அங்கீகரிக்கப்பட்டு வருகின்றது. இந்த அதிகாரத்தை மேல் நீதிமன்றங்கள் கைக்கொள்வதற்குள்ள நியாய அடிப்படை (Rationally) என்னவெனில் ஒரு நாட்டின் இறையோனின் கடமை தன் கீழுள்ள நீதி செலுத்தும் மன்றங்கள், சபைகள், அரச அதிகார அதிகாரிகள் அனைத்தும் சட்டத்தைக் கடைப்பிடித்தே நடக்க வேண்டும் என்பதை கண்காணிக்க வேண்டும் என்பதாகும்.